

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 5. Alfonsi infelicitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

S. Basil.
in admo-
nit. ad fi-
lium spi-
ritual.

lumniam veniebant. Denique de eo verum erat, quod S. Basilius scripsit: *Superbus, etsi decorus videatur aspectu, tamen inutilem eum manifestant opera ipsius, & per incessum, & motus dignoscitur eius superbia, & ex verbis publicatur eius leuitas. Cupit semper laudari ab hominibus, & virtutibus, à quibus est alienus, se predicari gestit. Non se patitur cuiquam esse subiectum, sed semper primatum cupit, & ad maiorem gradum emergere. Et, quod ex meritis non potest, ambiendo festinat obrinere. Ambulat semper tumens, ut uter vacuus, & ut navis gubernatore destituta à fluctibus iactatur huc & illuc.*

V.

ALFONSI
INFELICI-
TAS.
Eccli. 10.
7.
Iac. 4. 6.
Sophron.
1. 9.

Quod planè Alfonso euenit. Nam, quia odibilis coram Deo est, & hominibus superbia, clareque is, qui superbis resistit, per Sophoniam minitatur: *Visitabo super omnem, qui arroganter ingreditur, cœpit, diuina Nemesis gladium stringente, fortuna eius mutari, & vnum malum illi super alterum accumulari.*

1. Leuifidus rex Granatæ, munitus valido auxilio Maurorum Africæ, foedus, quod cum Alfonso pepigerat, ex improviso rupit; plurimaque castra ac munitiones regni Murtiæ illi eripuit. 2. Ciuitatem de Xericio, in Bætica, obsedit, illamque & arcem illius varijs machinis expugnatam occupauit, ac Gomecium

eius præcipuæ virtutis ducem cepit. 3. Cùm oppidum de Niebla, in Wandaliâ, per Sarra-
 cenos diu occupatum, mensibus decem ob-
 sedisset, immisit Deus, velut in nouum Pha-
 raonem, in castra *Alfonsi* innumera mortife-
 rarum muscarum agmina; quæ virulentæ,
 quia vndique in cibos inuolauerunt, velut vi-
 sco inhærentes, cum cibis exitiosè comman-
 ducabantur. *Ex qua re omnes ferè de castris*
ventris fluxum, quem dysenteriam vocant, in-
currerunt, plurimiq; moriebantur. 4. Dio-
 nysio Portugaliæ regis filio, nepoti suo, iuue-
 ni, se Hispali comiter visitanti, non sine pro-
 digalitate condonauit tributum, quod regi-
 bus Castellæ & Legionis pendere Portugaliæ
 reges, antiquo iam more, obstringebantur.
 In qua re summi sanè momenti vnus militis
 suasum secutus Nunij de Larâ, viri nobilif-
 mi ac prudētissimi, in concilio fortissimè ob-
 sistentis sapientem sententiam, cum indi-
 gnatione, & verbis indecentibus reiecit.
 Quod vbi ceteri viderunt consiliarij, regis
 offensam odiumque metuentes, pedibus in-
 eius sententiam iuerunt: non tam regi, aut
 regno, quàm sibi consulentes. Hæc res ma-
 gnis dissidijs initium dedit. Nam & Nunius,
 eâdem horâ, nec obtentâ, nec petitâ regis li-
 centiâ

centiâ, discessit. Qui post se satraparum tria millia traxit, omnes à fide & obedientia *Alfonsi* vnâ discedentes. Ad hos missâ legatione, vbi causam discessûs interrogauit; responderunt: *Volumus restaurare regnum, & restituere, sicut erat antea.* Mox regi Granatæ se junxerunt, bellumque acerbum pariter, contra *Alfonsum*, excitârunt, ac diuturnum.

Eccli. 10. Nimirum *regnum à gente in gentem transfer-*
8, *tur, propter iniustitias & iniurias, & contume-*
lias, & diuersos dolos. 5. Ab Electoribus cum & suffragium, & spem coronæ Imperatoriæ potiundæ accepisset, cogitationibus maximis pelnus, ingenti apparatu, gaudioque se in viam dedit. O spes humanas! ô miseri mortales, quò curritis, quid vos ipsos lactatis? cur magnos vobis honores promittitis? sæpe, qua via vos putatis ad honorem tendere, tenditis ad calamitatem. Nec rarò qui ad summum dignitatis gradum peruenerunt, non iam velut per decliue, sed tanquam è præcipitio deiiciuntur. Sic Dionysius junior, è Syracusano rege, Corinthi factus est ludimoderator. Sic Polycrates Samiorum tyrannus à Cyri præfecto Oræte victus, & in patibulum sublatus est. Sic Xerxes ab Artabano, Artabanus ab Artaxerxe occisus; Tarquinius su-
 perbus

perbus regno pulsus; Iulius Cæsar confossus; Pompeius interfectus, exempla fuerunt fragilis Fortunæ. Sic Marius septies Consul de Iugurtha triumphauit, sed victus à Sylla, triumphatus est à Fortuna, quando in Minturnensium plaudibus & cæno delituit. C. Cotta ante ipsum futuri sui triumphi diem, expirauit. Nempe is, per quem reges regnant, sicut attollit in sublime benè meritos, ita & viam incidit, si videat arrogantes, &, tanquam Argium clypeum abstulissent, gloriantes. Quod & in *Alfonso* apparauit. Si quidem, cognito eius fastu, consilia omnia, suffragiaque in cassum ceciderunt. Verba Authoris sunt: *cùm ad Imperium suscipiendum pergeret, cognita eius elatione, Imperij, ne dixerim confirmatione, sed nec possessione potitus est: licet (ut quidam referunt) callidè actum est, ut occasione vitandi schimatis in Imperio, Romani Pontificis iussu, iuri Imperij resignare visus esset, idq; egit, apud Belicardum, prope Auenionem. Sic nonnullos duces, sub Aureliano, per ambitionem, imprudenter ad Imperium orbis aspirasse legimus, nec ad concupitam potestatem deuenere, sed pœnas ambitus luebant. Fuit deniq; Alfonso & in ceteris rebus infortunatissimus. Nam rediens in Hispaniam, non paruas perpeffus est per-*

Sant. lib.
cit. cap. 4.

B

secutio-

secutiones. reperit enim plurimas funestas novitates. Reperit defunctum Ferdinandum primogenitum: reges, Granatæ, & Bellarmini, in armis: cæsos Santium Infantem Aragoniæ, & Archiepiscopum Toletanum: Wandaliæ & Bæticæ magnis cladibus affectas. Denique asserunt, Santium Alfonsum, suum patrem, ex Imperio venientem ad regni gubernationem non admisisse. Ita odibilis, coram Deo est, & hominibus superbia. Et sedes Ducum superborum destruxit Deus.

Eccli. 10.

7.

Eccli. 10.

17.

VI.

ALFONSI

EXEMPLO

CAUSSAE

BELLORVM

ET CALA-

MITATVM

OSTENSÆ.

Roder.

Sant. lib.

4. c. 3.

E quibus Rodericus Santius, episcopali zelo, Reges, Principesq; ciuitatum & regnorum jura mutantes, & vertice sidera ferire volentes causam primariam bellorum calamitatũque esse clamat; dum enim sana consilia non audiunt; dum quisque, *quæ sua sunt, non quæ IESV Christi, quærunt;* dum se solos sapere, dum sua omnia iusta, aliorum iniqua esse arbitrantur; dum parasitis & istius aulicum vendentibus delectantur, & adulatoribus vtramque aurem, doctis probatisque viris neutram præbent, dum de alijs omnibus temerè suspicantur, acerbè iudicant, sinistrè loquuntur; dum se non supra humana duntaxat, sed etiam diuina efferrunt; vel ut gigantes Pelion Ossæ imponentes,

tes,